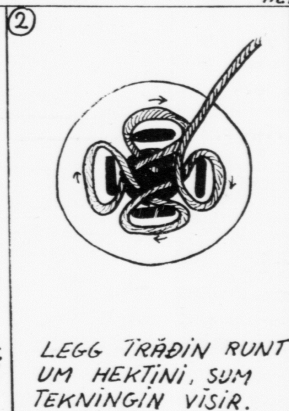

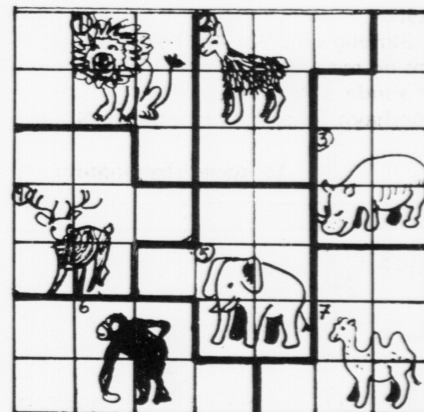
BARNA-SÍÐAN

VIT GERA
EINA BÍNDIMASKINU.

BRÚKA: Í TRÆTRILLU (ELLA EITT TRÆ
VIÐ HOLI Í GJÖGNUM). 4
HEKTIR (SUM TÖB BRUKA TIL HEGN)
HEKLINÁL, TÖGV, HAMARA

Loysnin til gátuna í næst-seinasta blað:

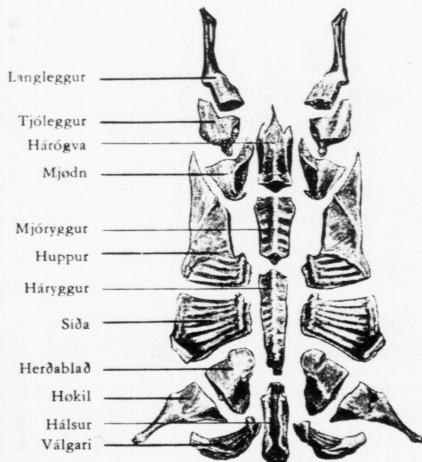

Vit hava kastað lut millum innsendararnar — tann
hepni varð:

Jan Djurhuus í Hósvík.
Virðislønin er send.

Veitst tú

hvat øll 20 stykkini í einum seyðakrovi
eita?

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Pambo

6. partur

Framhald

„Gud gevur menniskjum eitt tekin“, mutlaði
Basilus. „Høvdu tey bara givið sær far um tað og
givist við sínum illskapi!“

„Hvat skulu vit nú gera, harri?“ Difilius var
bliknaður og leit óttafullur móti himni.

„Vit halda viðari fram!“

Eingin gav sær far um kamelfylgið. Øll vóru so
bergtikin av hesi óvanligu hendingini, at tey ikki
sansaðu fremmandafólkini. Tey riðu tigandi
gjøgnum bygdina. Ljósíð minkaði meir og meir.
Eystanfyrir á luftini var ein stórir myrkur skuggi, ið
flutti seg upp eftir og vaks. Luftin varð svallig.

„Og um menniskjuni nú ikki skilja hetta tekiníð,
harri? Eg veit, at tey her trúgva á eina søgn um ein
dreka, sum fer at eta sólina. Aftaná fara tey at halda
á við at jagstra okkum, sum um einki var hent!“

„Tann, sum ikki vil lurta eftir Gudi, hann hoyrir
hann ikki. Men tann, sum vil lurta eftir honum, hann
hoyrir og sær hann allastaðni...“ Basilus leit
hugsunarsamur at Difiliusi. „Men, Difilius, kanska
vilja tey ikki lurta eftir honum!“

Kamelfylgið var longu komið langt burtur frá
bygdini aftur. Nú riðu tey ígjøgnum ein trongan,
grønan dal millum brattar og grýtutar liðir, kamelar-
nir vóru trekir at ganga longur. „Eg haldi, vit skuldu
steðga her, harri. Kamelarnir eru ræddir“, segði
Difilius.

Teyr steðgaðu beinanvegin og kamelarnir lögdu
seg.

„Hetta var ræðuligt!“ segði móðirin. „Man sólín
fara at hvorva rættiliga?“

Deyðakvirt. Ongspretturnar, sum høvdu látið so
lystiliga alt hetta seinasta strekkið, vóru tagnaðar. Í
eystri var so myrkt sum á nátt.

Sólarljósið fánaði meira og meira. Skjótt var sólín
bert ein smøl ripa, og so hvarv hon.

Øll hugdi bangin upp eftir. Við hondunum yvir

brúnum eygleiddu tey himmalhválvið. Onkunstaðni
var ein stjarna at siggja.

So kom ein ljóspríkkur aftur — hann vaks
longri og breiðari — og spakuliga lýsti aftur. —

„Tá ið sólín er slóknað, tástaðni duga vit at siggja,
hvussu høgt vit meta hana“, segði móðirin, „og vit
hugsa einki um, at hon skínur.“ „Ja“, segði Basilus,
vit fara at takka Gudi fyri hansara tekin og biðja
hann um, at hann vil upplýsa menniskjahjörtuni, so
at tey gevast við at søkja at kirkjuliði hansara.“

Basilus helt bøn. Og meðan hann bað, hvarv tann
seinasti skuggin av sólíni, og hon skein aftur í allari
sini dýrd.

Kamelarnir høvdu skolið av ræðslu, og ein lóta
gekk, áðrenn teir vóru sissaðir so mikið, at tey kundu
fara aftur á bakið á teimum. SO mikið meira máttu
tey tí skunda sær. Skjótt komu tey fram til hina
bygdina í gróðrarblettinum.

Eisini har vóru bæði ung og gomul á fótum. Tað
sást skiliga á teimum, at tey høvdu verið rædd. Øll
talaðu um hetta ræðuliga myrkrið. Basilus spurdi
eina gamla konu, sum stóð við gótuna, eftir húsunum
hjá kurvamakaranum.

„Pambo?“ spurdi hon. — „Ja, hann býr har yviri,
okkurt um eitt skotmál higani. Siggja tygum grót-
garðin um veltuna har yviri, háttvirdi harri?
Smáttan har aftanfyrir, harri! Smáttan aftanfyrir!“ —
Kamelfylgið steðgaði fyrri durunum. Bilsin um so
óvæntaða vitjan kom Pambo út úr garði sínum.
Hann leit illtrúgvín at fremmandafólkunum.

„Ein vinur hevur sent okkum higar“, segði Basili-
us. „Men okkara ørindi kunnu helst betri berast fram
undir fyra eygum. Hevði tú viljað latið meg komið
innum við tær fyrst.“ — Basilus var lágmæltur, nú
hann segði hetta seinasta. Pambo leit upp aftur
meira illtrúgvín at honum og segði: „Eg veit ikki, um
eg man vera maðurin, sum tit vilja hitta. — Eg eri
ikki av teimum, sum frætta tíðindi, ið ikki øll eiga at
frætta; og avbygd er tað neyvan nakar, sum kennir
meg.“

„Euthymius!“ teskaði Basilus.

Framhald

Uppgáva

Vita um tú dugir at gera eina
lítla søgu, hvar øll orðini
byrja við T.

Send okkum
søguna innan
leygardagin —
virðisløn verður
latin.

